

Η Gallery Genesis παρουσιάζει την ατομική έκθεση ζωγραφικής με γενικό τίτλο 'Distinct District' - 'Διακριτή Περιοχή', του Βασίλη Καρακατσάνη.
Την έκθεση προλογίζουν στον κατάλογο της έκθεσης οι Νίκος Βατόπουλος & Μανίνα Ζουμπουλάκη.
Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Γιώργος Τζάνερης
Εγκαίνια: Πέμπτη 17 Ιανουαρίου 2019, ώρα 20:00
Διάρκεια έκθεσης: 17 Ιανουαρίου έως 9 Φεβρουαρίου 2019

'Distinct District' - 'Διακριτή Περιοχή'

Μια εικαστική προσέγγιση του Αθηναϊκού τοπίου, μέσα από προσωπικά βιώματα.
Κάθε έργο είναι μια αληθινή ιστορία που όλες τους διαδραματίστηκαν μέσα στο ασφυκτικό, τσιμεντένιο περιβάλλον, συνοικιών της Αθήνας & του Πειραιά.
Ένα προσωπικό ημερολόγιο που για σελιδοδείκτες έχει εκκλησίες, προσδιορίζοντας την κάθε περιοχή. Είναι σημεία 'διακριτά', όχι απεικονίζοντας την πραγματικότητα, αλλά την σύνοψη των συναισθημάτων του καλλιτέχνη & μέσω της εικονικής αυτής πραγματικότητας, προφανώς & του θεατή.
Έπιπλα, αντικείμενα, έντομα & ζώα πρωτοστατούν του αστικού πλέγματος, υπενθυμίζοντας την προσπάθεια μας για έναν αστικό τρόπο ζωής, άλλοτε αυθεντικό & άλλοτε όχι.
Ασκητικότητα & αφαίρεση στην απόδοση του αστικού τοπίου, συμβολισμοί με χιούμορ, μέσα από την κατάθεση των προσωπικών του συμπερασμάτων & αποδοχής πλέον, της πραγματικότητας.
Αποδοχής & παραδοχής, που χρειάστηκαν 36 χρόνια εικαστικών διαδρομών, για να αποτυπωθούν.
Στις περισσότερες θεματικές του ενότητες αποκρυπτογραφεί το αστικό τοπίο σαν εσωτερική διεργασία. Σήμερα παρουσιάζεται ο περιβάλλον χώρος σαν έκπληξη, με οντότητα θεατρικής δράσης.

Βασίλης Καρακατσάνης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957 όπου ζει και εργάζεται.
Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, Θεωρία της Τέχνης στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Βαρκελώνης & συντήρηση αρχιτεκτονικών μνημείων στο Centro Europeo της Βενετίας, με υποτροφίες του ΙΚΥ, της Ισπανικής Κυβέρνησης & του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Έχει εκθέσει από το 1982 έως σήμερα, (ατομικές εκθέσεις) στην Ελλάδα, Κύπρο, Ισπανία, Ιταλία, Ινδονησία, Ισημερινό, Τουρκία, Δανία & Γερμανία.
Αυτή είναι η 89η ατομική του έκθεση.

Συμμετείχε σε δεκάδες ομαδικές εκθέσεις, Art Fairs & διεθνείς εκθέσεις.

Έργα του βρίσκονται σε μουσεία, ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές στην Ελλάδα & το εξωτερικό.
www.v-karakatsanis.gr

Gallery Genesis

Χάρητος 35, Κολωνάκι, Αθήνα 10675

T: 211 7100566

www.gallerygenesisathens.com

www.facebook.com/yiorgos.tzaneris

www.facebook.com/pages/Genesis-Gallery

Ώρες λειτουργίας:

Τρίτη - Πέμπτη - Παρασκευή 11:30 - 21:30

Τετάρτη & Σάββατο 11:30 - 15:30

‘Η Αθήνα του Βασίλη Καρακατσάνη’ του Νίκου Βατόπουλου

Το βιωμένο βλέμμα στην πόλη, το βλέμμα εκείνο που σαρώνει τις κρύπτες και τις κόγχες του άστεως, αυτό το βλέμμα, που έχει απόθεμα εμπειρίας, έχει διεκδικήσει το δικαίωμα να είναι ελεύθερο. Απελευθερωμένο από στερεότυπες προσλήψεις της Αθήνας, ο Βασίλης Καρακατσάνης ορίζει την προέκταση ενός ενεργού σχεδίου για την εικαστική χαρτογράφηση μιας πλατειάς προσωπικής τοιχογραφίας. Εκβάλλει στην Αθήνα με μια διάθεση ισότιμης αντιπαράθεσης, πρόσωπο με πρόσωπο, αίσθημα το αίσθημα, χειρονομία τη χειρονομία, για να εξυφάνει εν τέλει το δικό του παλίμψηστο, που φέρει ένα κοινό σώμα αναμνήσεων και επιθυμιών.

Η Αθήνα όπως προβάλλεται μέσα από τα νέα έργα του Βασίλη Καρακατσάνη είναι περισσότερο η ιδέα μιας Αθήνας παρά η αποτύπωσή της. Είναι περισσότερο η συμπύκνωση μιας φαντασίωσης παρά η απεικόνισή της. Γι’ αυτό σε αυτήν την επιχειρούμενη απόβαση στο βαθύ σώμα του άστεως, ο Βασίλης Καρακατσάνης, οργανώνοντας μια γέφυρα από την ενότητα των προηγούμενων αστικών «Carpets», ενώνει θραύσματα και αρχιτεκτονεί νέες συγκατοικήσεις. Απέναντι στις ολομέτωπες όψεις των αστικών πολυκατοικιών και των παλιών σπιτιών, ο Βασίλης Καρακατσάνης, αντιπαράθετεί τις προσωπικές του ιστορίες. Υπάρχει μια σύμπλευση, ανάμεσα στο μύχιο και το εξωστρεφές, σε έναν διάλογο όχι πάντα προφανή. Ο Βασίλης Καρακατσάνης, με μία διάθεση κατανόησης και συμφιλίωσης με την πόλη-τροφό, προεκτείνει ένα βλέμμα, από μία εσωτερική κόγχη προς ένα αστικό ξέφωτο. Εκεί, στην πανσπερμία της πόλης, σε μία αστική σκηνή θεάτρου, συμβαίνουν λίγο-πολύ τα πάντα. Εκείνο, όμως, που μοιάζει να καταλαγιάζει είναι η σιωπή μέσα στην πολυκοσμία, όπως και τα λείψανα των προσωπικών μικρόκοσμων, που σαν τάματα, σαν θυρεοί, σαν σμιλεμένα μενταγιόν σε έναν αστικό καμβά, έρχονται να συμβολίσουν μία νέα, υπό ίδρυση, σχέση.

Ο Βασίλης Καρακατσάνης, κάτοικος του κέντρου της Αθήνας, σε έναν δρόμο που έχει απορροφήσει στρώσεις και στρώσεις γενεών, σε ένα σπίτι που αντηχεί αντιλάλους προγενέστερων κατοίκων, γεμάτο με τον δικό του πλέον, πυκνό και πολύσημο κόσμο, σαν cabinet of curiosities, είναι και ο ίδιος ένας παρατηρητής του άστεως. Η θέα από μέσα προς τα έξω, κυριολεκτικά και μεταφορικά, διασφαλίζει εκείνο το ελάχιστο μιας καθόλα αλληλοτροφοδοτούμενης σχέσης, που συντηρεί χωρίς να συνθλίβει τις σπιθές της επιθυμίας.

Σε μια πρώτη ανάγνωση, τα αστικά έργα του Βασίλη Καρακατσάνη φέρνουν, μέσα από τη χρωματική τους έκλαμψη αλλά και μέσα από την ημιρεαλιστική τους απόδοση, κύματα ψυχικής ευφορίας. Αναδύεται - με τάσης αποκάλυψης - μια Αθήνα (με την ευρύτερη έννοια του μητροπολιτικού κέντρου, καθώς περιλαμβάνεται και ο Πειραιάς) που πάλλεται ως ένας ζων οργανισμός με πόρους και αρτηρίες, όπως ακριβώς και η κάτοψη μιας τυπικής ελληνικής πολυκατοικίας. Η κατά μέτωπο θέαση αυτής της κυψελωτής πολυώροφης κατοικίας γεννά αισθήματα οικειότητας αλλά ταυτόχρονα φέρει μαζί και τους λεπτούς κραδασμούς μιας λαθραίας παρατήρησης.

Ωστόσο, αν και ο καμβάς των σπιτιών και των πολυκατοικιών του Βασίλη Καρακατσάνη - όλος αυτός ο αστικός πυκνωτής που μας προσφέρει - εμφανίζεται πάλλων, εμφατικός, ορμητικός με όλη εκείνη τη σκευή του παρόντος χρόνου, φθάνει διεκδικητικός στις αισθήσεις του θεατή. Μαζί, ακολουθεί και μία αίσθηση ρήγματος, αμφιβολίας ή αμφισβήτησης. Η απουσία διακριτών προσώπων μοιάζει να αδειάζει από ήχους την αστική κιβωτό.

Σαν σε επάλληλα πανό, οι κατά μέτωπο πολυκατοικίες του Βασίλη Καρακατσάνη παρουσιάζονται πυκνές, σχεδόν ασφυκτικές, και το δίχως άλλο βαθειά αθηναϊκές, μέσα από όλες τις σημάνσεις και τα μοτίβα μιας καταχωνιασμένης στο κοινό θυμικό αστικής παρακαταθήκης. Εκεί, σε αυτές τις μισοφωτισμένες θυρίδες, σε αντίστιξη των έντονων χρωμάτων της πρώτης εντύπωσης, αναδύονται ρωμαλέα ως τροπαιοφόρα σύμβολα, με προέλευση την προσωπική μυθολογία του ζωγράφου αλλά όχι μόνο. Τρούλοι ναών, κωδωνοστάσια, αεροπλάνα που ίπτανται, οικόσιτα ζώα σε πρώτο πλάνο, έντομα και άλλα σπαράγματα ανόμοιων και εν πολλοίς απρόβλεπτων πυκνωτών βλέμματος, ορίζουν έναν πολύσημο κόσμο που ζητεί νοηματοδότηση.

Υπάρχει μια τάση για απόσπαση από το ευτελές. Το πρωτογενές, κινητικό και εφήμερο πρώτο επίπεδο του δρόμου δεν ενδιαφέρει και τόσο καθώς αυτό που προκαλεί το ενδιαφέρον είναι τα σπλάχνα του άστεως, οι αλληπάλληλες σειρές των διαμερισμάτων, των παλιών σπιτιών, οι αρχιτεκτονικές προεξοχές, μόνιμες όπως μια στέγη ή εφήμερες όπως μια τέντα, οι επικαλύψεις, οι συγκατοικήσεις, οι αλληλουχίες. Το αστικό κοίτασμα, όπως αυτό προκύπτει και αναφύεται μέσα από την κατά μέτωπο παρατήρηση, μοιάζει να αυτονομείται και να οργανώνει εκ νέου μια άλλη σχέση με τον θεατή.

Η Αθήνα, με εκείνη την ευρεία, καθολική, πληθωρική ερμηνεία του άστεως-μήτρας, αποκαλύπτεται μέσα από μία εικαστική γλώσσα που επιζητεί αφενός να κατατημήσει στερεότυπες προσλήψεις και αφετέρου να επαναδιοργανώσει οικείες επιθυμίες. Τα αστικά τοπία του Βασίλη Καρακατσάνη εγγράφονται στην εικαστική ιστορία της Αθήνας ως λάβαρα και ως τοτέμ αυτογνωσίας, περισσότερο όμως ως κελεύσματα για την κατανόηση, την αποδοχή και εν τέλει την προέκταση και προβολή του προσωπικού κόσμου μέσα στην αστική χράνη.

Νίκος Βατόπουλος
(δημοσιογράφος - συγγραφέας)
Δεκέμβριος 2018

‘ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ’ της Μανίνας Ζουμπουλάκη

Η Αθήνα όπως δεν την έχετε ξαναδεί: ζωντανή από μέσα προς τα έξω, με εσωτερικότητα και εσωστρέφεια αλλά με χρώματα και αρώματα, που την κάνουν μια μαγική Αθήνα – μια πόλη ιπτάμενη πάνω από το στρίμωγμά της.

Η νέα σειρά έργων του Βασίλη Καρακατσάνη με τίτλο “Distinct District” («Διακριτή Περιοχή») είναι «μια εικαστική προσέγγιση του Αθηναϊκού τοπίου μέσα από προσωπικά βιώματα», όπως λέει ο ίδιος. Και δεν είναι μόνον αυτό.

Οι ωραίες, ξαφνικά, πολυκατοικίες του Βασίλη, κολλημένες η μία πάνω στην άλλη, ανασαίνουν ολοζώντανες μέσα από τις απλωμένες μπουγάδες, τις πολύχρωμες τέντες και τα οδοντωτά μπαλκονάκια. Τρούλοι εκκλησιών αρπάζουν το μάτι σαν σελιδοδείκτες, προσδιορίζοντας συγκεκριμένες περιοχές της Αθήνας και του Πειραιά. Κι ενώ είναι αληθινές όλες αυτές οι εικόνες, με ανθρώπους που κινούνται, κάνουνε σεξ και ζούνε πίσω από τα μπαλκόνια... θυμίζουν ταυτόχρονα σκηνικά όπερας.

Ένα τραπεζάκι «της γιαγιάς», μια κυπαρισσί αστραφτερή καρέκλα «του γύφτου», μια γυάλα χρυσόψαρου, ένα σακάκι-χαλί, ένα φόρεμα-μοτίβο, όλα σε πρώτο πλάνο, και οι πολυκατοικίες πίσω τους να ανασαίνουν σιωπηλές.

Τα βαθιά χρώματα και οι ανθρώπινες φιγούρες σε ξαφνιάζουν, όπως και τα φουντωτά έντομα, και τα κατοικίδια, που ποζάρουν όλο πονηρή αθωότητα λες και είναι μπροστά σε φωτογραφικό φακό.

Τα τριάντα έξη χρόνια εικαστικών διαδρομών, περιπλανήσεων και ανακαλύψεων στην ζωή και στην τέχνη του Βασίλη Καρακατσάνη, απλώνονται στα τελευταία έργα του πατώντας πάνω σε αναγνωρίσιμα, πλην όμως μεταμφιεσμένα στοιχεία του Αθηναϊκού αστικού τοπίου.

Τα όποια στοιχεία χρησιμοποιούνται με εσωτερικότητα, βάθος που σε εκπλήσσει και σε κρατάει, κατά κάποιο τρόπο, ξαφνιασμένο. Κανένα από τα έργα δεν χάνει το χιούμορ, το χαρακτηριστικό λοξό χαμόγελο του καλλιτέχνη, που τα κάνει ρεαλιστικά και μαζί τρελά σουρεαλιστικά. Αυτή είναι και η υπογραφή του, ο συνδυαστικός ιστός που δένει όλες τις δουλειές του Βασίλη τα τελευταία σαράντα περίπου χρόνια... κι εδώ την πετυχαίνουμε στην πιο ώριμη, ενδιαφέρουσα και όμορφη, πραγματικά, στιγμή της.

Αθήνα, Οκτώβριος 2018
Μανίνα Ζουμπουλάκη
(συγγραφέας)